

Возвращи

IV

Конференції 30 УІВ

9-10-го Липня р. 1928,

в ПРАГІ.

Р Е З О Л Ю Ц І Ї

IV Конференції Закордонної Організації Української Партії Соціалістів Револуціонерів, що відбулася 9-10 липня р.1928. у Празі.

I. З н а г о д и 10-ти л і т т я УПС-Р.

Заслухавши промову т.М.Наповала з нагоди 10 ліття одвертого існування УПС-Р, IV Конференція вважає, що вихід на політичну арену УПСР був обумовлений, як історично-ідеологічним розвитком української визвольної думки, так і соціально-політичними передумовами, тому існування УПС-Р є логічно обумовленим всім суспільним процесом відродження України.

УПС-Р в революції стала єдиною масовою українською партією і те виключно селянсько-робітничою партією, що принесла на собі першу організаційно-будительську працю в трудових масах 1917-18 років. Можна з певністю твердити, що в революції українське село було розбуджене соціалістами революціонерами, чим УПС-Р виконала незабутню перед Україною історичну послугу, якою ні одна інша українська партія похвалитись не може тому, що всі інші українські партії були і є нічим іншим, як лише малими інтелігентськими ідеологічними та політичними мійськими гуртками, одірваними, ізольованими від мас. Інтелігентською групою були і соціал-демократи, що не мали звязку не лише з трудовим селянством - цьому була і є на перешкоді їх марксістсько-пролетарська меншовицько-реформістська ідеологія, - але навіть і з пролетаріатом на Україні через те, що о р г а н і з о в а н и й на Україні пролетаріат був руський і жидівський, йшов під проводом своїх національних партій, а український, національно майже не свідомий пролетаріат був або просто неорганізований, або йшов під впливом російських партій. Не ліпше було становище укр. соціал-демократів і на західних українських землях - в Галичині і на Буковині, не кажучи вже про Закарпаття. І до цього часу соціал-демократи не то що не виростили, а навпаки - дуже зменшилися, згубивши навіть слабкий звязок з укр. робітництвом, тому об'єктивний стан річей робить УПС-Р єдиною національною революційно-соціалістичною партією трудового селянства і робітництва.

УПС-Р завдяки тому, що виробила свою програму об'єктивно-науковим методом, перевівши докладний аналіз соціальної структури і установивши її характер, тим самим одержала можливість вести р е а л ь н у п о л і т и к у, стала здібною вказувати справжній шлях визволення для трудових мас. Якраз це і підводить під УПС-Р твердий ґрунт, на якому вона мусить розростися в могутню селянсько-робітничу революційну організацію, що візьме на свої плечі всю вагу історичного завдання - визволити український народ і організувати українське суспільство на засадах трудової демократії. Опріч УПСР цього завдання не може виконати жадна інша група через брак соціальної бази у їх: дрібна буржуазія і куркулі, на яких лише і можуть опиратись інші ґрупи, занадто мала база відродження, тим більше, що дрібна буржуазія по своїй соціально-типологічній характеристиці не здібна до суспільно-будівничої праці.

Цю обставину не повинна забувати і УПС-Р, котра на своїх минулих помилках мусить навчитись, що дрібно-буржуазна інтелігенція не здібна мати жадних ідеалів по-до революційної перебудови суспільства, тому УПС-Р мусить твердо йти своїм шляхом, не вступаючи в коаліції з класово-реакційними елементами, не впадати в реформізм, не асимілюючись з чужими її природі елементами. Як показує минулий досвід втрата УПС-Р своїх позицій була обумовлена /опріч об'єктивно-історичних причин/ ще через коаліціонерство з соціал-демократичними інтелігентами, не звязаними з робітництвом. Не менш шкідливими наслідками означилась і фактична співпраця в минувшині з радикально-демократичною і безпартійною дрібно-буржуазною інтелігенцією, як в краю, так і на еміграції. Досвід цієї співпраці такий: ніколи її вже не можна повторювати. А навпаки: треба всі сили поставити до організації селян і робітників в політичні, культурні і кооперативні форми, керуючи цим організаційним процесом і виховуючи маси до поставленої Партією мети.

На цьому шляху Партії доведеться винести на собі величезну працю і при тім витерпіти і перемогти не лише темноту і інертність трудових мас, а ще й люту безоглядну боротьбу дрібно-буржуазної інтелігенції, яка в новій політиці УПС-Р вже побачила справжню і велику загрозу всій своїй будучині і тому боротиметься проти УПС-Р з одчаєм засудженого на суспільно-політичну смерть.

Соціялісти-революціонери це усвідомляють собі і тому без хитань і вагань твердо і непохитно йтимуть вперед міцно-сповненими дисциплінованими рядами з вірою як в свою остаточну перемогу, так і в свій провід.

Нова аргументація програми УПС-Р, вироблена соціологічно-науково, має в собі непереможну силу логіки, котра підперта ще безсумнівною силою соціальної справедливості, за яку бореться УПС-Р. Сполучення правди-істини з правдою справедливостю озброємо могутньою зброєю всіх соціалістів-революціонерів. Йдучи сміливо скрізь, де є поневолений український селянин і робітник, УПС-Р знаходитеме міцну підтримку, котра ставатиме могутчим історично-визвольним чинником нашої історії.

Під прапором революційно-народницького соціалізму піде УПС-Р до здійснення славної мети: соціальної революції, твором якої буде українська самостійна соборна соціалістична республіка солідарна лише з подібними до неї республіками і воююча проти всього буржуазно-імперіалістичного світу.

Не маючи підстав соромитись свого минулого, УПС-Р не закриває очей на зроблені колись помилки і викорінює їх наслідки з мужністю свідомої сили і так само з гордістю усвідомлює dokonані членами партії героїчні вчинки і конструктивно-творчі дії: цим самим УПС-Р віддає належну пошану всім лицарям партії, що за революції вірно вмерли під прапором соціалізму, во ім'я самостійної України, так і тим товаришам, що вірно йдуть однією лавою на зустріч ідеалові партії. Над слабодухами і партійними ренегатами УПС-Р не спиняється: вона переступає через їх і з оглядом їх відштовхує з свого почесного шляху.

Вітаючи всіх товаришів і однодумців, що несуть свій тяжкий хрест під ярмом окупацій, Конференція закликає їх не падати духом і вірити, що з нашої муравлиної організаційної, культурної і бойової праці виросте дорога трудова Нова Україна, що незабаром вічно засяє під сонцем свободи, культури і соціалізму.

Бадьоро голови вгору, дороге товариство!

Хай живе самостійна соборна соціалістична Українська Республіка!

Хай живе соціалістично-революційний інтернаціонал визволення народів!

Хай живе його бойовий відділ Українська Партія Соціалістів-Революціонерів!

II. П р о п о л і т и ч н и й м о м е н т і с т а н о в и щ е УПС-Р.

Заслухавши доклад т.М.Шаповала, IV Конференція приймає наступні постанови:

1. В справі інтєрвенції і війни проти України.

1/ Поширювані вже здавна чутки про підготовку Англією війни проти ССРСР знаходять своє підпертя в подіях останнього, коли ініціативна роль Англії в підготовці війни цілковито зазначилась. Англіїські консерватори поставили собі метою відновити "всеросійську монархію", а для переведення цього плану вибрали гурток старих завязятих монархистів на чолі з був. великим князем Н.Н. Романовим. Даб збільшити політичне значіння Ніколая Ніколаєвіча Романова, англійські змовщики силкуються зосередити навколо Романова різні емігрантські реакційні та інтервенційні гуртки, вимагаючи від їх в першу чергу координації сил з Романовим. Б координацію з Романовим вганяють англійці просто чи посередньо і так звані "демократичні" гуртки еміграції різних національностей, в тім числі і українських інтервенціоністів.

Організатором інтервенційних гуртків /руських, українських, козацьких, грузинських і ин./ є буржуазно-фашистська Польща, що мріє про поширення своєї межі до границь 1772 року і до Чорного моря, щоб-то хоче в першу чергу захопити всю Правобережну Україну.

Агентом Польщі, що-до підготовки озброєної інтервенції є так звана "група УНР", під якою розуміється група "радикал-демократів" та явних чи тайних їх однодумців і спутників, щоб-то разом незначна частина еміграції і то виключно з кол інтелігенції, що-ж до трудової селянсько-робітничої і соціалістичної еміграції, то вона в своїй подавляючій більшості не має нічого спільного з інтервенційниками-полонофілами.

2/ Русійною силою інтервенційної підготовки є інтереси європейської імперіалістичної буржуазії, котра хоче відповісти ударом проти большевиків за їх агітацію в колоніях, а також вернути можливість ширшого капіталістичного визиску східньо-європейських теренів, спеціально України, в якій завязано було під час царизму чимало англійського, бельгійського, французького і німецького капіталів. З дру-

того боку європейську буржуазію непокоїть існування на Сході Європи режиму, що з багатьох мотивів загрожує спокій європейської буржуазії. В боротьбі проти того режиму заінтересована і реакційна частина еміграції, у якій одібрано було землі, майно, фабрики, заводи, фінансові капітали, природні добра і ин. - в першу чергу російська, а далі і буржуазні групи інших національностей був Російської імперії.

Інтервенційно-буржуазна частина еміграції всіх народів був Росії підготовляє інтервенцію з мотивів соціально-економічних і політичних, хоч при тім і маскує свої наміри фразеологією національною - відновленням великої "єдиної неділимї" Росії в однім випадку, або визволенням поневолених большевизмом націй - в других випадках.

З/ Розглядаючи справу війни й інтервенції з погляду інтересів поневолених національностей і спеціально з погляду інтересів їх трудових мас, УПС-Р визнає, що:

а/ Коли не зажили страшні рани світової війни і революційної боротьби, які винищили цвіт українського і інших народів, глибоко підорвавши біологічний фонд націй, то нова війна була-б величезним нещастям для їх, винищенням ліпших їх сил на довгі роки і збільшенням дегенерації населення - цей наслідок не поліпшив-би становища цих народів і нікрихти не збільшив-би надій на їх визволення, а навпаки - дуже зменшив-би їх;

б/ Не поліпшилось-би, а значно згіршилось-би спеціально і становище у к р а ї н с ь к о г о народу: передовсім не зник-би отой фатальний поділ української території між кількома державами, хіба що змінились-би пайки їх займанщини: Румунія напевне дістала-б приготовлену для неї большевиками "Автономну Молдавську Соціалістичну Республіку", а Польща - Правобережну Україну, - таким чином про здійснення засади соборности нема чого й думати. Поскільки-ж не здійснилась-би с о б о р н і с т ь, як результат поневолення і слабости політичної організації нашого народу, постільки-ж не могла-б здійснитись і с а м о с т і й н і с т ь України, через що для України означаєсь-би воєнними силами чужих, вільних від визвольних сантиментів буржуазних держав.

в/ Захоплені Польщею і Румунією частини українського народу опинились-би в ярмі ще гіршому, ніж большевицьке: тому є прикладом і порукою повне знищення українського життя на Буковині і в Бессарабії, а також лютий польський терор, визиск і колонізація Польщею наших земель-Галичини, Волині і ин.;

г/ Успіх інтервенційної війни потяг-би за собою відновлення польської шляхецької земельної власности на всій Правобережній Україні, неб-то не менш як 52% цієї території було-б відібрано від українського селянства і передано польським дідичам-поміщикам в драматичних формах реєвизій, ексекуцій, контрибуцій і т.д., а через це Правобережна Україна, що при своїй великій густоті населення ледви дихає, була-б поставлена ще під страшну загрозу польської колонізації і безоглядної насильної полонізації українського населення;

д/ Так само фабрики, заводи, залізниці, ліси, природні добра перейшли-б у приватну власність ч у ж о г о капіталу - чи місцевого, чи міжнароднього, поставивши українських селян і робітників /значить цілу нашу націю/ чоло проти чола безмірно-дужчого ворога, ніж теперішній один ворог - большевицько-московська партія, а цей факт безмежно зменшив-би шанси українського народу на визволення за цієї історичної доби;

е/ На випадок перемоги інтервенції розподіл України між Росією і Польщею означився-б не по Збручу, а по Дніпру, зменшивши цим площу і число населення, що має тепер хоч-аби-яку степен ь можливости для культурного розвитку - хоч як би вона була для нас незадовільняюча - все-ж таки більшу, ніж під Польщею і Румунією, де навіть назва "українець" офіційно не визнається. Політичний реалізм є в тім, щоб не пускатись в авантюри, які погіршили-б і так вже дуже гірке становище нашого народу. Відібрання землі у селян, перевід фабрик, заводів, лісів, комунікацій, природних дібр, колонізація і полонізація - це вже такі нещастя, що мусить кожний українець розуміти всю злочинність інтервенції, яка не знищить московського ворога, але приведе з собою багато інших з заходу;

є/ Нарешті буржуазна інтервенція проти ССРСР в цілому і проти України зокрема для соціалістів не до прийаття вже тому, що існування ССРСР, яко ідеологічно протибуржуазної сили, дезорганізує європейську буржуазію тим, що загострює відносини в капіталізмі і витворює революційну ферментацію, ослаблюючи капіталістичний світ. З другого-ж боку - ССРСР є лише однією з фаз великої східно-європейської революції: усунення большевизму є завданням не капіталістичної Європи, а завданням лише селянсько-робітничих мас, які борються за утворення трудової демократії замість большевицької диктатури. Перехід від большевизму до трудової демократії мислиться УПС-Р як продовження революції, як чергова фаза її, буржуазія-ж європейська чи оскаженіла від поразок контр-революційна буржуазна частина еміграції силкується знищити революцію цілковито, викоринити всі її прояви і наслідки, а відновити капіталізм в його крайніх страшних для селянства й робітництва формах. Тому озброєне втручання європейського фашистівського капіталу в справи революції, як такої, з соціалістичного погляду є принципово недопустиме. Ненависний для трудових мас України большевицький режим диктатури мусить бути знищений і буде знищений планомірною боротьбою організованих селянсько-робітничих і соціалістичних сил, але не з метою відновлення старого буржуазно-поміщицького режиму і монархії, а з метою остаточного завершення великої східно-європейської соціальної революції і закріплення устрою трудової демократії. Соціалістичні партії взагалі і УПС-Р зокрема не можуть з принципових і тактичних міркувань бути нейтральними в боротьбі буржуазії проти революції: ведучи безоглядну боротьбу проти большевизму, УПС-Р докладно вияснила в резолюціях з 6 лютого 1927 року свою непримиримість до московської окупації на Україні, до режиму нечуваного насильства і визиску, до обернення України в московську ко-

лонію. Стоючи непохитно на своїй різко-негативній оцінці більшевизму, УПС-Р разом з тим констатує, що капіталізм і буржуазія не можуть нічого дати Україні кращого, як поневолення, визиск колоніальне становище і тому УПС-Р займає вороже становище, як проти більшевицького окупаційного режиму, так і проти інтервенційних планів буржуазії, проти всякого втручання буржуазії в справу революції.

4/ Вважаючи буржуазну інтервенцію злочинною, як проти революції в цілому її територіяльному розмахові, так і проти українського народу і його революційної боротьби, що ще не скінчилася, УПС-Р на випадок інтервенції зробить всі необхідні кроки для порозуміння всіх щиро-революційних і соціалістичних сил на окремій платформі, що була прийнята попередньою конференцією УПС-Р 6 лютого 1927. Вважаючи за саду соборної самостійної селянсько-робітничої Української республіки і режим трудової демократії в ній за немиче обов'язковий, УПС-Р домагається скасування більшевицької диктатури, утворення режиму трудової демократії і ведення боротьби єдиним фронтом всіх революційно-соціалістичних груп і партій проти буржуазної озброєної інтервенції.

Приймаючи все вищевказане на увагу IV Закордонна Конференція УПС-Р постановляє:

а/ доручити Головному Комітетові УПС-Р скласти відозву до українського народу, в якій докладно пояснити всі обставини, зв'язані з інтервенційними планами буржуазії, і вказати, що визволення України може бути здійснене лише шляхом внутрішньої організації культурних, господарських і політичних сил селянства й робітництва та розумною координацією українського народу з трудовими визвольними силами інших поневолених народів в рішучій боротьбі проти ярма, як буржуазного, так і більшевицького;

б/ доручити Головному Комітетові УПС-Р виробити докладний меморандум до всіх соціалістичних партій, в якому вяснити необхідність солідарного і енергійного виступу проти більшевицького і буржуазного режимів на пошматованих окупаціями українських землях;

в/ доручити Головному Комітетові вяснити становище всіх соціалістичних і взагалі протиінтервенційних течій і груп народів Сходу Європи, щоб виробити план спільної акції проти інтервенції;

г/ доручити Головному Комітетові зробити належні заходи для консолідації всіх проти-інтервенційних елементів еміграції з такими-ж краєвими силами;

д/ на випадок потреби IV Конференція УПС-Р уповноважує Головний Комітет оповістити мобілізацію партійних членів для поборювання інтервенційних акцій і планів української контр-революції, а також робити всі інші доцільні надзвичайні заходи зі вказаною метою.

2. Про так званий "у р я д" У.Н.Р."

Заслухавши доклад про сучасний політичний момент і завдання УПС-Р, Конференція констатує:

1/ В наслідок незаконної постанови Директорії УНР з 15-го листопада 1919 року про передачу С.Петлюрі уповноваження, які належали лише Директорії, яко кселегіяльному органу,

а власне - підписувати закони іменем Директорії - Директорія фактично і юридично розпалась, а УНР, оголошена Конгресом Трудового Народу України, перестала існувати.

Виступи С.Петлюри від імені УНР і в ролі голови неіснуючого органу /Директорії/ суперечили основному законові Трудового Конгресу з 28 січня 1919, який /закон/ не знає навіть титулу "Голови Директорії", а тому ці виступи юридично прийняли чисто-узурпаційний характер. Узурпаційний характер поведінки С.Петлюри особливо ясно зазначився після незаконних і узурпаційних постанов пяти був. міністрів УНР в Кам'янці-Подільському під владою поляків 14 лютого 1920 року про нову організацію верховної влади і порядок законодавства з особливим зазначенням про с к а с у в а н н я законодавства Трудового Конгресу і одночасовим розпуском штабів, установ і організацій, утворених на основі законодавства Трудового Конгресу і впливаючих з його постанов Директорії.

Цим було формально dokonано державний переворот в УНР в обстановці трагічній для української революції. 2/ З цього часу С.Петлюра, узурпувавши старі титули "УНР", "Директорії УНР", виступаючи в своєрідній ролі "Голови Директорії" без Директорії, почав діяти в порозумінні з польською владою проти волі і інтересів українського народу, підпертий в своїй шкідливій діяльності безвідповідальними групами політиканів, що ніякого зв'язку з трудовими масами України не мали.

Так званий, призначений С.Петлюрою "уряд УНР" на чолі з В.Грокоповичем /складений з 5 радикал-демократів, 4 соціал-демократів, 2 представників польської шляхти і кількох одиниць/ виступив союзником Польщі, якій С.Петлюра і попередній уряд Мазени-Лівицького віддали по таємному договору з 21 квітня 1920 р. значну частину української території з населенням не менш 8 мільйонів душ, таким чином порушивши засаду Трудового Конгресу про цілість, незалежність і самостійність України.

3/ Після невдачі наступу Пилсудського і Петлюри на Україну, уряд Петлюри-Лівицького видав 12 листопада 1920 р. нові постанови про верховну владу для України, на основі яких забезпечувалось перехід влади від Петлюри до А.Лівицького, чим і скористався А.Лівицький після смерті Петлюри, оповістивши себе 1 червня 1926 року "заступником Голови Директорії" і "Головним Отаманом військ УНР" та призначивши від себе новий уряд Грокоповича.

4/ Вищенаведені факти і розгляд стану річей вказують, що жадними нитками юридичної спадковості так званий тепер "уряд УНР" з законодавством Трудового Конгресу ані Директорії не пов'язаний; що він є типовим явищем самозванства, історично-фабрикованим здавна в Польщі з метою утворення і закріплення польських впливів на Сході та захоплення української території;

що цей так званий "уряд УНР" по своїй соціальній природі і політиці є контр-революційним і проти-національним, чим і пояснюється той факт, що він не має жадного оперття в українському населенні по обидва боки Збруча, що-ж до української еміграції, то й тут його база незвичайно маленька,

обмежена тісним гуртком професійних контр-революціонерів з військовиків та так званих "радикал-демократів", фашистів і гетьманців;

що вся його "діяльність" /з обрахунком на пасивність еміграції і її острах перед скандалами на чужині/ зводиться до вишукування коштів у чужих урядових і політичних чинників за услуги дуже сумнівної вартости, протікає в строгій конспірації настільки, що члени цього "уряду" їздять часто інкогніто і часто під псевдонімами, боячись публично перед українською еміграцією показуватись.

Приймаючи все вищесказане на увагу, ІІІ Закордонна Конференція УПС-Р постановляє:

а/ закликати всіх членів УПС-Р вести завзяту боротьбу проти самозванців і їх агентів, безпощадно викриваючи їх злочинну роботу перед українськими трудовими масами,

б/ доручити Головному Комітетові УПС-Р скласти окрему брошуру, в якій подати факти і документи, що свідчать цілковито-узурпаційний і самозванський характер так званого "уряду УНР" на чолі з А.Лівицьким і К^о.

3. П р о в і д н о ш е н н я д о б о л ь ш е в и к і в підтверджується постановою ІІІ Конференції З.О.УПС-Р від 6 лютого 1927, що звучить так:

"Протягом 5-літнього панування Російської Комуністичної партії на Україні сталися зміни, що витворили такий стан річей:

1/ Від комунізму БКП /зглядно КП/б/У/ відмовилася, назвавши період своєї комуністичної праці "воєнним комунізмом" і натомість 1921 року оповістивши н о в у е к о н о м і ч н у п о л і т и к у /НЕП/. НЕП означає як нову, суперечну в самій собі ідеологію - яка під соціалістичними образами установає необхідність капіталізму, - так і нову соціально-економічну дійсність, виявлену в економічному дуалізмі; поруч з державним капіталізмом існує і розвивається приватний капіталізм в сільському господарстві, індустрії і торгівлі. При тім, відношення пролетаріату до знаряддя продукції установає на капіталістичній основі, а саме: пролетаріат переведено на вільно-наємну плату і примушено продавати роботу на біржі праці, з неминучим безробіттям, з одночасовим позбавленням пролетаріату всяких легальних способів економічної боротьби /напр., позбавлення права страйку/. Рівночасно з цим БКП користується всіма способами пропаганди і надавання дрібних привілецій, щоб вмотивувати пролетаріатові погляд, ніби-то НЕП - капіталізм, є "шляхом до соціалізму" і що пролетаріат мусить і далі нести жертви і відмовлятися від свободи. Одначе, такий цинічний визиск моральних сил і віри в соціалізм вже одкрив очі пролетаріатові, який де-далі більш активно повстає проти диктаторсько-капіталістичного режиму БКП /зглядно КП/б/У/, про що свідчить постійна боротьба робітництва - з одного боку і тяжкі репресії включно з безсудними розстрілами безоружного робітництва всенно-поліцейськими органами влади - з другого.

Капіталізм в СССР забезпечується більшевиками їх земельно-аграрною політикою, а власне: землю розподілено дуже не рівномірно, так що половина селянства залишається

без землі або з дуже маленьким наділом, за те частина землі опинилася в руках куркулів, дрібних поміщиків, а разом з тим багато землі взято в державний фонд для утворення ново-поміщицьких державних господарств /"радгоспи" і т.д./ та чужинецької колонізації. Такий розподіл землі і повів большевиків до скасування соціалізації землеволодіння, а натомість заведено безтермінове індивідуальне користування землею, передача її в спадщину, таємна продаж її, здача в аренду і т.п. немінучі форми капіталізму. Куркулям дано право висискувати наймитську працю під гаслом Бухаріна "збагачайтесь". Велика частина селянства опинилася без землі й обернулася в резерв армії праці, яка була завжди і скрізь соціальною основою капіталізму.

Аграрна політика большевиків стала основою нового капіталізму в ССРСР і на Україні, поневоливши пролетаріят і трудове селянство та перегородивши трудовим масам шлях до соціалізму. Продовження такого стану річей одкриває повну можливість для розвитку і скріплення тільки нової буржуазії, котра незабаром може вирости у велику політичну силу, що може опанувати державою й остаточно поневолити пролетаріят та селянство. Цьому допомагає вже й тепер та перероджена частина комуністичної партії, що стоїть за повну реставрацію капіталізму.

Витворений большевиками стан річей показує непримириму суперечність між інтересами трудових мас і інтересами нової буржуазії та пануючого блоку апаратчиків, хозяйственників та професійних верків, а ця грізна суперечність двигаче маси на немінучий революційний конфлікт з режимом, що означає наближення нової соціально-політичної революції, котра му- : сить знести капіталістично-диктаторську систему ВКП /зглядно КП/б/У/ і визволити як трудові маси, так і поневолені народи від ненависного й кровожерного режиму большевиків. 2/ В області національно-культурних відносин ВКП мусіла 1923 року під натиском народніх мас змінити свій попередній курс русифікації України на курс українізації, одначе, курс "урядової українізації" ведеться не щиро, з прихованою метою задержати панування російсько-жидівської меншости над українською більшістю, об'єктивним доказом чого є: недопускання українців більш 25% на вищі й середні урядові посади, недопускання українізації вищих шкіл шляхом недрукування українських підручників і наукових книг, керування так зв. українською большевицькою пресою чужинцями, у якій українці тільки за перекладчиків, затримання російського характеру КП/б/У шляхом регулювання вступу українців з тим, щоб вони не обернулись в більшість у партії і т.п.; на практиці ж урядова українізація зводиться до вивчення чужинецьким нижчим персоналом української мови для зносин з укр. населенням та обдурюванням його буцім то органічною принадлежністю чужинців до українців. КП/б/У, будучи тільки красивою організацією російської ВКП, позбавлена всякої автономії, чому всі декларації про "самостійність" чи "рівноправність" України в ССРСР являються тільки свідомим дурисвітством пануючого московського центру, що обернув Україну в свою колонію.

Разом з тим на Україні зазначився великий зріст національно-політичної свідомості українських трудових мас /так зв. "стихійна українізація"/, які усвідомили певну суперечність своїх інтересів більшою частині, інтересів 80% населення, з інтересами диктаторської чужонаціональної меншості, що переводить на Україні шляхом насильства плани й наміри імперіалістичної Москви. Свідомлення цієї суперечності висовує на чергу дня проблему влади, яка мусть бути можливо швидче розрішена або шляхом добровільного відступлення сучасної московської влади на Україні і передачі урядових функцій української більшості, або коли це добровільно не станеться, то воно станеться шляхом нової революції, що наближається неупинно під тиском, як соціально-економічних так і національно-політичних суперечностей.

3/ Велика Революція в сучасній її большевицькій фазі може знайти свого завершення тому, що большевики, використавши всі найбільш крайні засоби диктатури, прийшли через 9 літ свого панування в Росії і в інших окупованих війною країнах, тільки до капіталізму в його найгірших формах: державного капіталізму і хижачького приватного капіталізму, чим безнадійно скомпромітували як метод диктатури, так і програму державницького псевдо-соціалізму /етатізму/ перед очима світового пролетаріату і взагалі трудових мас, створивши в світовому соціалізмі тяжку кризу розпорошення сил.

Большевицька фаза Великої Революції на Сході Європи показала, що ані диктатура над трудовими масами та поневоленими націями, ані етатизм не можуть бути шляхом до соціалізму, тому ліквідація большевицької диктатури є неминучою потребою не лише поневолених робоче-селянських мас СРСР, але й вищою потребою світового пролетаріату, що задихається під натиском підбавленої моральним крахом большевизма буржуазії, яка переняла методи большевізму під назвою фашизму для поборення світового революційно-соціалістичного руху трудових мас.

Разом з тим в досвіді революції виявилась животворна підстава народницького інтегрального соціалізму, який бачить шлях до соціалізму в самодіяльності трудових мас робітництва і селянства, передовсім в здійсненні трудового права на землю - забезпечення проти сформування резервної армії праці, на якій неминуче виріс і виростає капіталізм. Тому українські соціалісти-революціонери в цю добу можуть сконстатувати тільки невмирущу стійкість і життєву вартість своєї соціалістичної ідеології, яка дає правильне рішення основної проблеми соціальної революції - проблеми земельної реформи на основі трудового права на землю.

В цьому партія відзискує велику моральну силу і запоруку свого зросту для здійснення своєї програми.

4/ Залишаючись на позиції непримиримого відношення до большевицької ідеології, програми і методів диктатури над трудовими масами, УНС-Р продовжує боротьбу за визволення трудових мас, поневолених націй, за суверенність української державності і змагається до ліквідації большевицької диктатури во ім'я трудової демократії, вважаючи принципово

ш л я х р е в о л ю ц і ї за останній доцільний спосіб переходу до нового стану рiчей, одначе, в сучасних обставинах з огляду на велику небезпеку міжнародної ситуації для східно-європейської революції, спеціально - велику небезпеку для України з боку Польщі, Румунії і ин. імперіалістів - з одного боку, а також, щоб з найменшими потрясеннями могли всі народи ССРСР і зокрема Україна вийти з великої, утвореної більшовиками господарської, культурної, національної і політичної кризи - УПС-Р для добровільної реконструкції відносин в УСРСР закликає трудові маси боротись за здійснення слiдуєчих змін і вимог в УСРСР:

А. - В області політичній та соціальної.

- 1/ Скасувати більшовицьку диктатуру ВКП /зглядно КП/б/У/ і перейти до режиму трудової радянської демократії.
- 2/ Перетворити сучасний ССРСР на справжню Б і л ь н у С п і л к у усамостійнених радянсько-демократичних трудових республік, в яку Україна увійшла б як самостійна і рівноправна республіка.
- 3/ Легалізувати УПС-Р і взагалі всі соціалістичні партії, що стоять на ґрунті соціальної революції.
- 4/ Оповістити свободу слова, друку, зборів, спілок і т. д. в межах трудової демократії.
- 5/ Скасувати смертну кару і висилки з рідного краю.
- 6/ Допустити вільну професійну організацію трудових мас і зокрема негайно допустити класово-професійну організацію трудового селянства у формі Української Селянської Спільки.
- 7/ Перетворити сучасний уряд, військо, міліцію і управління державними, господарськими та культурними установами на засадах т р о п р ц і й н о г о відношення між трудовими масами основних національностей України.
- 8/ Приднати до України Кубань і відрізати українські комплекси Куршини, Бороніхчини й Донщини та забезпечити національно-культурні права українцям, росіянам по-за Україною в ССРСР, як також проголосити /і всі сили покласти на його здійснення/ п р и н ц і п с о б о р н о с т и всіх українських земель в одній соборній Українській Соціалістичній Республіці в етнографічних межах.
- 9/ Забезпечити в Українській Республіці національно-персональну автономію національним меншостям.

Б. - В області господарсько-економічній.

- 1/ Зберегти всю землю у всенародній громадській власності і не допустити ніяких явних чи та*них форм продажу землі.
- 2/ Скасувати нові поміщицькі осередки під назвою "радгоспів" і т. п., а землю з під їх наділити безземельним та малоземельним і взагалі допомагати їм поставити своє господарство на ноги шляхом довготермінового кредиту і спеціальних державних підмог.
- 3/ Проводити як в сільському, так і в інших галузях господарства кооператизацію відносин.
- 4/ Скасувати чужинцям концесії на землю і взагалі припинити чужинецьку колонізацію України та штучне творення на укр. території чужих республік, натомість долати про наділення землі українським біженцям із Західних земель України.

5/ Залишити більші комплекси землі тільки при школах і науково-досвідних та культурних установах і організаціях.

6/ Припинити штучну індустріалізацію під гаслом псевдо-соціалістичного "нагромадження", котре є брутальною формою визиску селянської праці.

7/ Реорганізувати податкову систему відповідно засадам поступово-прибуткового податку.

8/ Взагалі перевести в життя засаду автономії господарства і професійних робітничих та селянських спілок, як єдиний шлях до здійснення господарсько-трудової демократії.

9/ Для організованого здійснення господарської демократії утворити Лищу Раду народнього господарства шляхом виборного представництва продуцентів, споживачів, науки і держави з тим, щоб ця Рада автономно керувала господарською політикою і вела регуляцію цін на продукти сільсько-го та промислового господарства в інтересах робітництва і селянства на основах еквівалентної вартости.

Б- В культурних справах.

1/ Утворити Лищу Раду Соціалістичної Культури шляхом пропорційного представництва від трудових мас всіх національностей України і передати цій Раді державні кошти для організації та ведення шкільництва, видавництва і всіх громадських установ духової та фізичної культури населення.

2/ Українізація мусить увійти в компетенцію української секції названої Ради з метою реального здійснення дерусифікації України шляхом стимулювання гуртової творчої праці трудових мас та підняття їх індивідуальної і масової самодіяльности.

3/ Скасувати бутафорну "українізацію" чужонаціональних елементів на Україні, а натомість реально допомогти відродженню й розвитку української культури та дати можливість самим українцям вести свої публичні й громадські установи в УСРР, чим і буде переведена українізація.

4/ Допустити самодіяльність і приватну ініціативу в справах преси, видавництва, шкільництва і мистецтва та одночасово усунути деморалізуючу фаворизацію окремих груп во ім'я єдино-корисного на полі культури вільного змагання творчих сил і здібностей.

5/ Поставити широку організацію краєвознавства і взагалі науково-дослідчої діяльности з реальною гарантією свободи наукової критики і висновків.

6/ Допустити найбільшу свободу взаємочинности українських наукових, культурних та мистецьких сил в міжнародній сфері, як єдиний шлях до освіжування культурного повітря й справжнього зближення народів на полі культури, що разом з тим певним засобом викорінювання національно-виключних і шовіністичних настроїв у населення.

7/ Реально й активно допомагати культурній праці українського населення по-за межами УСРР, в Польщі, Румунії та інде, з метою включення всього народу в одну систему культурних переживань.

8/ Включити всіх українців, розсіяних в ССР, під культурний заряд Української Республіки.

9/ І взагалі: замість бюрократичного механізму, холодного й чужого до реальних переживань, відкрити всі можливості для самодіяльної організації всіх соціалістичних елементів трудових мас з метою широкої боротьби за скріплення соціалістичної культури і побуту на Україні."

4. П р о п а р т і й н е б у д і в н и ц т в о УПС-Р.

Зважаючи на те, що Закордонна Організація УПС-Р стала за цієї доби єдиним одвертим виразником стремлень і змагань УПС-Р і осередком її культурно-ідеологічної й політичної праці, IV Конференція закликає членів Головного Комітету до завзятої праці з метою поширення складу організації і відповідного виховання партійних кадрів і членства не лиш на еміграції, а передовсім на рідних землях і опріч того - в осередках заокеанської еміграції, а для цього передовсім потрібно:

1/ відправити можливо більше число партійних товаришів на українські землі і в Сполучені Держави та Канаду,

2/ зокрема що-до Галичини й Волині, то одправляючи туди т.т., необхідно виробити основи їх взаємовідносин з спорідненою ідеологічно партією соціалістів-радикалів.

3/ Так само необхідно оформити приязні взаємовідносини з Оборonoю України в Америці й Канаді.

4/ В консолідаційній акції УПС-Р повинна керуватись засадою - змагати до об'єднання революційно-народницьких елементів в одну соціалістичну партію, хоч би і на федеративних умовах, поскільки цього вимагають географічно-територіальні обставини.

Як початкову форму об'єднання треба вважати соборно-соціалістичний союз революційно-народницьких організацій і груп на всіх українських землях.

III. П р о С о ц і я л і с т и ч н у Л і г у Н о в о г о С х о д у.

1. Заслухавши доповідь секретаря Соц. Ліги Нового Сходу т. Куликівського Дм., про працю Ліги та участь членів ЗОУПС-Р в ній, IV Конференція визнає, що правдиво-соціалістичним способом розрешення міжнародних взаємовідношень народів Сходу Європи є мир та солідарність між цими народами; констатує, що це ясно випливає з програми нашої партії, а тому що в основу ідеології Соц. Ліги Нового Сходу Європи лягли, власне, ці постулати нашої програми, то IV Конференція УПС-Р вітає організацію останньої.

2. IV Конференція УПС-Р схвалює і одобрює працю і діяльність наших товаришів, які були ініціаторами в організації Соціалістичної Ліги, як рівнож . працю і тих товаришів, що пізніше приєдналися до Соціалістичної Ліги.

3. IV Конференція УПС-Р вітає Соціалістичну Лігу Нового Сходу Європи, бажає їй успіху і розвитку її праці, в досягненню її мети, закликає неухильно йти правильно-вибраним нею шляхом, не дивлячись на жадні перешкоди і рекомендує членам нашої партії і надалі активно підпирати працю Соціалістичної Ліги Нового Сходу Європи.

IV. П р о У к р а ї н с ь к и й Р о б і т н и ч и й У н і - в е р с и т е т. Заслухавши доклад т. Мандрики про УРУ,

IV Конференція з глибоким задоволенням констатує великий успіх в праці, ставить всім товаришам в завдання: з найбільшою енергією і увагою працювати над розвитком цієї першої високої школи організованої УПС-Р для широких мас, яко могутнього знаряддя піднесення культури і свідомости селян і робітників для досягнення революційно-соціалістичної мети в сфері культури і свідомости і забезпечення цим повної перемоги в тій величній суспільній перебудові, що дасть нам інтегральний соціалізм. Конференція вважає, що УРУ є початком великої соц. революц. праці УПС-Р в області організації української культури трудового народу і закликає товаришів працювати над тим, щоб УРУ як найкраще виконав свою велику роль.

Конференція разом з тим висловлює глибоку подяку тим робітникам українцям в Америці, які перші чуло й гаряче підтримали морально, і своїми жертвами від робітничого заробітку дали реальну можливість народитися УРУ, і від імені ЗОУПС-Р обіцяє, що кожний робітничий цент буде використаний доцільно і дбало.

Зокрема IV Конференція висловлює свою глибоку подяку "Обороні України" та Українському Робітничому Союзові, що перші, як робітничі організації підтримали УРУ.

Конференція приймає з задоволенням постанову зїзду УРС - про доручення УРУ виконання своєї культурно-просвітньої програми.

V. Про Український Все професійний Робітничий Союз в ЧСР.

Заслухавши звіт т.Клименка Леоніда про УВРС, IV Конференція із задоволенням констатує, що УВРС успішно виконав покладені на нього завдання. Організація і розвиток союзу є єдиною умовою піднесення культурного і матеріального стану українського робітництва та розвитку його класової свідомости. Лише на ґрунті професійної організації виросте й скріпне політична свідомість робітництва, що дасть можливість українському пролетаріатові й селянству боротися з капіталістичним визиском і зрештою перемогою в цій боротьбі, а це буде задогом визволення національного. IV Конференція закликає все українське робітництво ставати в організовані лави УВРС. В єднанні сила. Робітництво переможе лише могутньою класовою організацією. Одже всі під прапор У.Б.Р.С., хай не буде ні одного байдужого! - Доля робітників в їхніх руках!

...іііІІІііі...

